

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: L. B., zastoupená Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2004, čj. OAM-1096/VL-10-ZA09-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2005, čj. 36 Az 169/2004 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 6. 2004, čj. OAM-1096/VL-10-ZA09-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako nedůvodná podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle § 91 citovaného zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka dle obsahu kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že v průběhu správního řízení i v žalobě objasnila, že zemi svého původu opustila z důvodu obav o svou bezpečnost, neboť jí bylo vyhrožováno ze strany soukromých osob smrtí a únosem dítěte. S žádostí o poskytnutí ochrany se obrátila na policii, ta jí ale pomoc neposkytla a pouze požadovala poskytnutí úplatků. Od dalších stížností na postup policie na radu právníka upustila, neboť by v soudním sporu dle jeho názoru nemohla být úspěšná. Jednání soukromých osob dosáhlo intenzity předpokládané § 2 odst. 6 zákona o azylu, přičemž státní orgány jí neposkytly ochranu. Proto splňuje podmínky pro udělení azylu či minimálně pro vztažení překážky vycestování dle § 91 citovaného zákona. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost vykazuje vadu, neboť chybí adresa stěžovatelky pro doručování. Popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky. Uvedl taktéž, že kasační stížnosti je vedle správního označení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí nesprávně označené. Upozornil, že u krajského soudu je vedeno řízení stěžovatelčina manžela a nezletilého syna. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého spisu správního orgánu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 15. 3. 2004 podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu, v němž uvedla, že Ukrajinu opustila 14. 2. 2004, aby se ukryla před věřiteli. V České republice již v roce 2000 o azyl žádala, avšak v březnu 2002 se vrátila zpět na Ukrajinu po ukončení azylového řízení na vlastní žádost. Důvodem pro opuštění země původu byly potíže s věřiteli, resp. výhrůžky z jejich strany, tedy strach o vlastní život i život jejího syna. Od věřitelů si vypůjčila 15 tisíc USD. Začátkem roku 2004 věřitelé zesílili nátlak na vrácení dluhu a vyhrožovali zabavením bytu a únosem dítěte. V únoru 2004 přišli manželé o byt, jenž poskytli věřitelům jako záruku. S žádostí o pomoc se dvakrát obrátila na policii, která jí však nepomohla a požadovala úplatek. Po prvním oznámení policii potíže ustaly na 14 dnů. Avšak ani po druhém oznámení stížnost na postup policie nepodala; chtěla však podat žalobu, avšak dle rady advokáta tak neučinila. Syna zanechala v dětském domově, kde mu nebezpečí ze strany věřitelů nehrozí. Nejvyšší správní soud dále zjistil, že si správní orgán k posouzení skutečností uváděných stěžovatelem vyžádal informace o politické a ekonomické situaci a o dodržování lidských práv na Ukrajině. Vycházel

při tom ze Zprávy ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003 ze dne 25. 2. 2003, z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR o situaci na Ukrajině.

Jde-li o žalovaným namítané vady kasační stížnosti – konkrétně absenci stěžovatelčiny adresy pro doručování, Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro účely potvrzení, že bylo vystavováno na stěžovatelčinu vlastní žádost za její přítomnosti, byla stěžovatelkou uvedena i adresa, proto již bylo nadbytečné k odstranění této vady kasační stížnosti vyzývat. Co se týče druhé žalovaným namítané vady kasační stížnosti, tedy v textu podání uvedenému nesprávnému rozhodnutí krajského soudu, nutno konstatovat, že ačkoliv byla kasační stížnost podávána advokátem, skutečně vykazuje uváděná pochybení, přesto je však projednatelná, neboť byla správně nadepsána jako kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2005, sp. zn. 36 Az 169/2004. Skutečnost, že v petitu je požadováno, aby bylo zrušeno rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. 14 Az 466/2004, lze považovat za zjevnou nesprávnost, avšak vzhledem ke správnému nadepsání podání není pochyb o tom, proti kterému rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení stěžovatelčiny námítky tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť krajský soud dospěl k závěru, že okolnosti, které vedly stěžovatelku k opuštění země, nejsou takové intenzity, aby mohly být označeny za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 citovaného zákona. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že strach z návratu na Ukrajinu kvůli potížím s věřiteli není bez dalšího důvodem pro udělení azylu. Problémy s věřiteli nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, jako jsou pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů. Sama stěžovatelka uvádí, že její potíže souvisejí s jejím dluhem vůči věřitelům, kteří se domáhají jeho vrácení. S tvrzením stěžovatelky, že státní orgány v zemi jejího původu jí neposkytly ochranu, se nelze ztotožnit, neboť sama uvedla, že po oznámení vydírání věřitelů policii věřitelé vymáhání dluhu zanechali na dobu 14 dnů. Když začali znovu vyhrožovat, obrátila se znovu na policii a na tvrzenou nečinnost policie si nestěžovala. Z toho se podává, že stěžovatelka nevyčerpala možnost ochrany ze strany státních orgánů země svého původu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003, ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, dostupné na www.nssoud.cz) se v daném případě na žadatelku nevztahuje ani překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu